

Arrest

nr. 272 817 van 17 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat D. GEENS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient op 9 augustus 2005 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 februari 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (technische weigering) omdat verzoeker niet komt opdagen voor zijn persoonlijk onderhoud.

1.2. Verzoeker, die verklaart België verlaten te hebben in 2009 en België terug te zijn binnengekomen op 17 november 2020, dient op 1 december 2020 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 16 februari 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker wordt gehoord op 9 juni 2021.

1.4. Op 29 juni 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat verzoeker over een internationale beschermingsstatus beschikt in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland. Deze beslissing werd op 30 juni 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, A. K. O., verklaart over de Syrische nationaliteit te beschikken. U bent een soennitische Turkmeen. U bent afkomstig uit het dorp Nawarah in de provincie Latakia. U ging zes jaar naar school en werkte als taxichauffeur tussen Syrië en Turkije. In 1989 huwde u in Latakia met uw echtgenote H. H.. In 2002, 2003 en 2005 werden uw eerste drie kinderen geboren in Latakia, respectievelijk M., Ma. en A.. In 2004 verliet u (alleen) voor een eerste keer Syrië. U reisde naar België en diende hier op 9 augustus 2005 een eerste verzoek om internationale bescherming in. U kwam echter niet opdagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, waardoor een technische weigering genomen werd inzake dit verzoek.

Ondertussen ging u werken in een fabriek in Duitsland. Hier kreeg u problemen, daar u er illegaal werkte. Ook werd u onterecht beschuldigd van seksueel misbruik. Vervolgens werd u terug naar België gestuurd en bleef u hier nog wonen tot 2009. Daar uw vader toen ziek werd, besloot u terug te keren naar Syrië. Hier werd in 2011 uw zoon Al. geboren. Daar u echter problemen kreeg in Syrië, vertrok u op 1 september 2011 naar Egypte. Hier had u vrienden, die stelden u te zullen helpen. Een week later kwamen ook uw vrouw en kinderen achter naar Egypte. In Egypte werd in 2012 jullie jongste kind R. geboren. Daar u geen werk kon vinden in Egypte en uw vrienden u niet konden blijven helpen, besloten jullie terug te keren naar Syrië. Dit deden jullie uiteindelijk op 3 maart 2012. Vervolgens verbleven jullie eerst in de stad Latakia en hierna nog een jaar in jouw dorp Nawara, vlakbij de Turkse grens. U kreeg echter problemen met het Vrije Syrische Leger, waardoor u besloot om Syrië definitief te verlaten. Uw schoonbroer M. werd ook gedood enkel en alleen omdat hij uw zakenpartner was. U ging naar Turkije en enkele dagen later kwamen uw vrouw en vijf kinderen ook. Jullie leefden nog twee jaar in Turkije vooraleer jullie verder richting Europa reisden.

Op 18 juni 2015 werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd in Griekenland. Na ongeveer twee weken werd u in Griekenland gearresteerd in Thessaloniki. Daar u uw vingerafdrukken had moeten geven, merkten ze dat u nog steeds gezocht werd door Duitsland vanwege de beschuldigingen in de fabriek waar u in der tijd werkte. Na ongeveer twee weken in de gevangenis in Mytilini gezeten te hebben, werd u via Athene met het vliegtuig door Interpol overgeleverd aan Duitsland. Hier werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar. Op 6 juli 2015 werd door de Griekse autoriteiten de vluchtelingenstatus toegekend aan u en uw gezin. Uw vrouw en vijf kinderen bleven nog twee weken langer in Griekenland en vertrokken uiteindelijk met hulp van een andere familie. Ze reisden naar Duitsland, gezien u daar opgesloten zat. Na drie jaar kwam u vrij en probeerde u verschillende keren om internationale bescherming te bekomen in Duitsland, maar dit werd telkens geweigerd. U verklaart dat uw vrouw en kinderen wel bescherming kregen in Duitsland en dat ze u vertelden dat het voor u nooit zou lukken, daar u langer dan twee jaar in de gevangenis gezeten had.

Vervolgens kwam u op 17 november 2020 naar België en diende u hier op 1 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake een terugkeer naar Griekenland stelt u daar niets of niemand te hebben en wijst u op het feit dat u daar geen medische verzorging zou krijgen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), enkele medische documenten uit België en eentje uit Duitsland (kopie), uw Syrisch rijbewijs (origineel), documenten die de ontvoering van uw schoonbroer aantonen (kopie) en twee foto's van uw overleden schoonbroer (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, waarvan kopie bijgevoegd werd aan het administratief dossier. U haalt echter aan hiervan niet op de hoogte te zijn (CGVS, p.2). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat u in Griekenland een positief antwoord kreeg inzake uw verzoek om internationale bescherming daar daterende van 18/06/2015 (Information request Hellanic Republic, zie administratief dossier).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in

een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Zo stelt u ten eerste daar niemand te hebben in Griekenland, en ten tweede geeft u aan niet terug te kunnen wegens uw gezondheidssituatie (CGVS, p.9). Het feit dat u daar niemand zou kennen, heeft echter geen link met de internationale bescherming die u kreeg in Griekenland of met het gegeven dat deze bescherming ontoereikend zou zijn. Het is dan ook allesbehalve een zwaarwichtig element om te concluderen dat de bescherming van Griekenland niet zou volstaan. U bent immers een volwassen man die van voldoende zelfredzaamheid getuigt. Dit geldt eveneens voor het argument omtrent uw gezondheidssituatie. U haalt aan problemen aan uw hart te hebben, waardoor u dagelijks medicatie dient te nemen (CGVS, p.8). Uit de medische attesten die u voorlegde, komt naar voren dat u inderdaad medicatie neemt voor uw hart en af en toe een episode gekend heeft (documentenmap, document 2). Echter met medicatie kan dit onder controle gehouden worden. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u desbetreffende behandeling niet in Griekenland zou kunnen krijgen. Zo geeft u zelf aan dat u nooit geprobeerd heeft in Griekenland om toegang te krijgen tot medische zorg (CGVS, p.9). U baseert zich bijgevolg louter op vermoedens of berichten die u hoorde of zag op tv of internet (CGVS, p.9). Nadat u geconfronteerd werd met het gegeven dat u, in het bezit van een status van internationale bescherming, net zoals de gewone Griekse burgers toegang heeft tot medische zorg, vraagt u zich af of Griekse burgers dit wel krijgen (CGVS, p.9). Ook stelde u eerder reeds dat er misschien zelfs geen ziekenhuizen zijn in Griekenland (CGVS, p.8). Deze uitspraken doen echter de wenkbrauwen fronsen. Dat er verschillen zijn tussen de Europese lidstaten werd hierboven reeds bevestigd, maar dat u denkt dat Griekenland geen medische zorg of ziekenhuizen zou hebben, is weinig aannemelijk. Er kan ergo vastgesteld worden dat u zich beperkt tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden, maar u haalt geen persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u geenszins aantoonst dat u uw rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving u daartoe bieden. Evenmin toont u aan dat de medische problemen in uw hoofde op zich vervolging zou uitmaken of dat u op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont u middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Volledigheidshalve bemerkt het CGVS dat het u vrij staat gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw medische situatie.

De documenten die u voorlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw Syrisch paspoort en rijbewijs en de documenten en foto's omtrent uw schoonbroer, bewijzen hoogstens uw nationaliteit en afkomst of hebben te maken met problemen die u kende in Syrië. Ze hebben echter geen link met uw situatie in Griekenland of uw vermeende vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade daar. Ze bewijzen dan ook geenszins dat de internationale bescherming die u in Griekenland ontving, ontoereikend zou zijn. De medische documenten uit België en Duitsland geven hoogstens uw gezondheidsproblemen en welke medicatie u inneemt om deze problemen onder controle te houden. Deze documenten tonen echter niet aan dat u desbetreffende behandeling niet in Griekenland zou kunnen krijgen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van 57/6 § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale beslissing waardoor artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt geschonden. Hij wijst er vervolgens op dat in de beslissing nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd, waardoor niets erop wijst dat er redenen voorhanden zijn waarom die termijn van vijftien dagen niet kon worden nageleefd. Hij mocht erop vertrouwen dat de bestreden beslissing niet meer kon worden genomen op grond van artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ondergeschikt en met betrekking tot zijn status in Griekenland legt hij uit dat hij slechts een zeer korte periode in Griekenland heeft verbleven nu hij er reeds na een verblijf van twee weken gearresteerd werd en werd overgebracht naar Duitsland. Hij stelt dat hij nooit in kennis werd gesteld van een beslissing omtrent zijn verzoek om internationale bescherming en hij ook nooit werd gehoord in het kader van zijn verzoek. De data die vermeld staan in de Eurodac-resultaten zoals die blijken in het administratief dossier zouden niet overeenstemmen met de data vermeld in de bestreden beslissing. Nu hij niet weet waarom hij in Griekenland slechts de "subsidiare beschermingsstatus" werd toegekend, werden volgens hem de essentiële procedurele waarborgen niet gerespecteerd. Hij wijst erop dat een verblijfsrecht op basis van de subsidiare beschermingsstatus slechts één jaar geldig is en het aannemelijk is dat zijn strafrechtelijk verleden zal worden onderzocht door de Griekse autoriteiten nu hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar in Duitsland. Hij meent dat het aan de commissaris-generaal toekomt om na te gaan of hij nog steeds beschikt over de subsidiare beschermingsstatus. Indien hij een aanvraag van een verblijfskaart zal indienen in Griekenland, moet hij dit doen via een "Police Office/Passport Office" en zal zijn strafrechtelijk verleden worden onderzocht, waardoor er redenen zijn om aan te nemen dat hij dergelijke verblijfstitel niet zal kunnen verkrijgen.

Uiterst ondergeschikt betoogt verzoeker dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland waardoor hij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling. Daarnaast wijst hij op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland. Hij legt uit dat hij wegens zijn kort verblijf in Griekenland in 2015 geen enkele band heeft ontwikkeld met dit land en hij na een verblijf van twee weken reeds gearresteerd werd en vervolgens werd overgebracht naar Duitsland. Hij zet uiteen dat hij geen kennis heeft van de Griekse taal, geen werkervaring heeft in Griekenland en er geen familiaal netwerk heeft. Zo stelt hij dat hij gehuwd is, drie jonge kinderen heeft, zijn gezin naar Duitsland is gereisd en daar thans verblijft en hij in Duitsland zelf geen legaal verblijf kon bekomen. Hij wijst vervolgens op zijn medische problemen aan zijn hart, waarvan hij medische documenten neerlegde en die niet betwist worden door de commissaris-generaal. Hij herhaalt dat het aannemelijk is dat de Griekse autoriteiten bij zijn aanvraag tot verlenging van een verblijfskaart zijn strafrechtelijk verleden zullen onderzoeken.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

- Eurodac resultaten;
- De vermelding van een weblink: <https://migration.gov.gr/en/gas/aitoyntes-kai-dikaioychoi/adeies-diamonis>

2.2.2. Op 12 april 2022 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota geeft verzoeker de volgende weblinks met afschrift ervan weer:

- https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2022/03/2022-03_RSA_BIP_EN.pdf
- https://www.gcr.gr/media/k2/attachments/GCR_ACF_english.pdf
- <https://euobserver.com/migration/153893>
- <https://balkaninsight.com/2022/01/05/afghans-in-greece-feel-abandoned-after-getting-asylum/>
- <https://www.statewatch.org/analyses/2021/greece-the-new-hotspots-and-the-prevention-of-primary-flows-a-human-rights-disaster>
- <https://ecre.org/greece-huge-discrepancy-between-reported-rescues-and-arrivals-suggests-massive-pushbacks-billions-spent-do-little-for-violations-and-mismanagement/>

Hij zet uiteen wat volgt: Verzoeker legt uit dat die rapporten, zoals ook in eerdere rapporten wordt beschreven, aantonen dat de Griekse autoriteiten onmiddellijke autonomie en zelfvoorziening verwachten van begunstigten van internationale bescherming, wat vaak leidt tot dakloosheid en extreme armoede. Hij vervolgt dat sedert maart 2020 begunstigten van internationale bescherming, op enkele uitzonderingen na, de opvang dienen te verlaten en dat hun financiële tegemoetkoming wordt opgeschort reeds 30 dagen na de ontvangst van een positieve beslissing. Dat er duizenden begunstigten van internationale bescherming in vluchtelingenkampen verblijven, toont aan dat er geen haalbare alternatieven zijn. Begunstigten van internationale bescherming hebben daarenboven geen middelen om huisvesting te bekostigen. Omdat men 5 jaar legaal moet verblijven in Griekenland vooraleer men er een huurtoeslag krijgt, wordt de meerderheid van de begunstigten hiervan uitgesloten. Vervolgens wijst hij op de lange wachttijd voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning. De verschillende basisrechten worden systematisch en doelbewust geschonden door de Griekse overheid. Volgens ngo's lijden duizenden erkende vluchtelingen in Griekenland honger. De Griekse regering heeft geen interesse in langdurig in Griekenland verblijvende asielzoekers en de miljarden aan EU-financiering heeft niets uitgehaald om het Griekse asielsysteem te verbeteren.

2.3. De beoordeling ten gronde

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Uit de stukken van het administratief dossier, namelijk de informatie die de Griekse overheden verleenden,

blijkt inderdaad dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland op 6 juli 2015 (AD CGVS, landeninformatie, "*Hellenic Republic Ministry of Migration Policy*", d.d. 7 januari 2019). Waar hij stelt dat de data vermeld in de Eurodac-resultaten uit het administratief dossier niet overeenstemmen met de data vermeld in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de "*Eurodac Search Result*", gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 3), wel degelijk bevestigt dat verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend door de Griekse autoriteiten in juli 2015. Bovendien betwist verzoeker geenszins dat de Griekse autoriteiten hem die internationale beschermingsstatus hebben verleend. Verzoeker stelt zich de vraag of zijn verblijfsvergunning thans nog geldig is en of hij in aanmerking komt voor een eventuele verlenging of hernieuwing ervan.

Betreffende verzoekers opmerking dat hij in Griekenland enkel subsidiaire bescherming heeft gekregen en dat de vraag dient te worden gesteld of hij nog wel voldoet aan de voorwaarden om die bescherming te genieten en een verblijfstitel zal krijgen, merkt de Raad op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken en die de vaststelling dat zijn verblijfstitel nog geldig is, doet weerleggen. Hij verwijst weliswaar naar een strafrechtelijke veroordeling in Duitsland, docht toont niet aan dat die hem ervan zou verhinderen desgevallend een aanvraag tot verlenging/hernieuwing van een verblijfskaart aan te vragen bij de Griekse autoriteiten. Dat het aannemelijk zou zijn dat zijn strafrechtelijke veroordeling door de Griekse autoriteiten mee in overweging wordt genomen bij de beslissing tot afgifte van een nieuwe verblijfskaart is louter hypothetisch en is thans niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken. Verzoeker brengt aldus, door louter te wijzen op zijn kort verblijf in Griekenland in 2015 en zijn veroordeling door de Duitse autoriteiten, geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Met de weergave van de weblink in het verzoekschrift als stuk 4 en de bijgevoegde print, waarin louter de stappen worden beschreven om een verblijfskaart aan te vragen, brengt verzoeker geenszins informatie bij die afbreuk doet aan voorgaande vaststelling.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand

kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);

- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

Uit zijn verklaringen en betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Hij verklaart dat hij nooit in kennis werd gesteld van een positieve beslissing inzake zijn in Griekenland ingediende verzoek om internationale bescherming (AD CGVS, verhoor, p. 10) en stelt in zijn verzoekschrift dat hij er nooit werd gehoord. Verder zet hij in het verzoekschrift op zeer algemene wijze uiteen dat hij in Griekenland geen bescherming geniet tegen refoulement, er een gebrek is aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand, dat hij er wegens zijn zeer kort verblijf geen enkele band heeft ontwikkeld, dat hij geen kennis heeft van de Griekse taal, er geen werkervaring heeft, er geen familiaal netwerk heeft en dat zijn vrouw en kinderen in Duistland verblijven. Tenslotte wijst hij op de medische problemen aan zijn hart. Middels de aanvullende nota van 12 april 2022, waarin verzoeker melding maakt van weblinks en de rapporten achter die links bijvoegt, voert verzoeker nogmaals aan dat begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd worden met dakloosheid, extreme armoede, een gebrek aan financiële tegemoetkoming, een gebrek aan haalbare alternatieven voor huisvesting, een lange wachttijd voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning, integratiemogelijkheden en dat zij verstoken blijven van basisrechten en voedsel.

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoeker in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere algemene verwijzing naar gebreken in Griekenland, zonder die op enige wijze te concretiseren, niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om zulks aan te tonen nu hij zich beperkt tot een loutere opsomming van vermeende problemen. Ook middels de aanvullende nota kaart verzoeker problemen aan die in het verlengde liggen van datgene wat hij reeds uiteenzette in zijn verzoekschrift en die enkel de algemene situatie in Griekenland beschrijven zonder die elementen toe te passen op zijn persoonlijke situatie.

Te dezen erkent de Raad weliswaar dat de landeninformatie waarnaar verwezen middels zowel het verzoekschrift als de aanvullende nota aantoont dat statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen

worden met moeilijkheden op het vlak van de nodige hulp en bijstand, integratiemogelijkheden, toegang tot (sociale) huisvesting, voedsel, toegang tot sociale bijstand en afgifte van een verblijfskaart, doch merkt de Raad ook op dat die informatie niet toelaat te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een precaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

Het op algemene wijze bekritisieren van het gevoerde onderzoek of de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en de algemene verwijzingen naar onder meer het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand en hierop vervolgens verder te borduren, vermag geen afbreuk te doen aan of een ander licht te kunnen werpen op hetgeen werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Verzoeker maakt door zijn algemeen betoog hetgeen hij weliswaar bestempelt als zijn *“specifieke situatie”*, niet *in concreto* aannemelijk dat hij in Griekenland de aan zijn beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden. Verzoeker komt niet verder dan uitvoerig te wijzen op de algemene rapporten, terwijl hij eraan voorbijgaat dat hij op het CGVS verklaarde dat hij zich voor wat betreft de problemen in Griekenland baseert op tv en internet (CGVS verhoor, p. 9) en geenszins op enige persoonlijke ervaringen. De loutere vermelding van een algemene situatie beschreven aan de hand van de door verzoeker bijgebrachte rapporten is geenszins voldoende om de situatie van zeer verregaande materiële deprivatie aannemelijk te maken.

Kortom, het komt aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft. Het algemeen en herhalend verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de *in casu* pertinente motieven van de bestreden beslissing die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontcrachten.

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland is dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

In casu ligt de situatie voor van een man van 45 jaar wiens vrouw en kinderen zich zouden bevinden in Duitsland. Uit het persoonlijk onderhoud en het betoog in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich slechts gedurende een zeer korte periode heeft opgehouden in Griekenland nu hij er na twee weken gearresteerd werd en via interpol werd overgedragen aan Duitsland, waar hij vervolgens drie jaren in de gevangenis heeft gezeten. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij reeds getracht heeft om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden. Dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om zijn rechten te doen laten gelden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, wordt door hem geenszins betwist, nu hij erkent dat hij slechts een zeer korte periode in Griekenland is gebleven. Evenmin ontwaart de Raad uit de verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud enige elementen die er wijzen dat verzoeker in Griekenland geconfronteerd werd met een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan een loutere herhaling van datgene wat reeds door de commissaris-generaal onderzocht werd, met name zijn gezondheidstoestand en het gebrek aan een netwerk in Griekenland. De pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande luiden als volgt: *“Zo stelt u ten eerste daar niemand te hebben in Griekenland, en ten tweede geeft u aan niet terug te kunnen wegens uw gezondheidssituatie (CGVS, p.9). Het feit dat u daar niemand zou kennen, heeft echter geen link met de internationale bescherming die u kreeg in Griekenland of met het gegeven dat deze bescherming ontoereikend zou zijn. Het is dan ook allesbehalve een zwaarwichtig element om te concluderen dat de bescherming van Griekenland niet zou volstaan. U bent immers een volwassen man die van voldoende zelfredzaamheid getuigt. Dit geldt eveneens voor het argument omtrent uw gezondheidssituatie. U haalt aan problemen aan uw hart te hebben, waardoor u dagelijks medicatie dient te nemen (CGVS, p.8). Uit de medische attesten die u voorlegde, komt naar voren dat u inderdaad medicatie neemt voor uw hart en af en toe een episode gekend heeft (documentenmap, document 2). Echter met medicatie kan dit onder controle gehouden worden. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u desbetreffende behandeling niet in Griekenland zou kunnen krijgen. Zo geeft u zelf aan dat u nooit geprobeerd heeft in Griekenland om toegang te krijgen tot medische zorg (CGVS, p.9). U baseert zich bijgevolg louter op vermoedens of berichten die u hoorde of zag op tv of internet (CGVS, p.9). Nadat u geconfronteerd werd met het gegeven dat u, in het bezit van een status van internationale bescherming, net zoals de gewone Griekse burgers toegang heeft tot medische zorg, vraagt u zich af of Griekse burgers dit wel krijgen (CGVS, p.9). Ook stelde u eerder reeds dat er misschien zelfs geen ziekenhuizen zijn in Griekenland (CGVS, p.8). Deze uitspraken doen echter de wenkbrauwen fronsen. Dat er verschillen zijn tussen de Europese lidstaten werd hierboven reeds bevestigd, maar dat u denkt dat Griekenland geen medische zorg of ziekenhuizen zou hebben, is weinig aannemelijk. Er kan ergo vastgesteld worden dat u zich beperkt tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden, maar u haalt geen persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u geenszins aantoonde dat u uw rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving u daartoe bieden. Evenmin toont u aan dat de medische problemen in uw hoofd op zich vervolging zou uitmaken of dat u op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont u middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Volledigheidshalve bemerkt het CGVS dat het u vrij staat gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw medische situatie.*

De documenten die u voorlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw Syrisch paspoort en rijbewijs en de documenten en foto's omtrent uw schoonbroer, bewijzen hoogstens uw nationaliteit en afkomst of hebben te maken met problemen die u kende in Syrië. Ze hebben echter geen link met uw situatie in Griekenland of uw vermeende vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade daar. Ze bewijzen dan ook geenszins dat de internationale bescherming die u in Griekenland ontving, ontoereikend zou zijn. De medische documenten uit België en Duitsland geven hoogstens uw gezondheidsproblemen en welke medicatie u inneemt om deze problemen onder controle te houden. Deze documenten tonen echter niet aan dat u desbetreffende behandeling niet in Griekenland zou kunnen krijgen.”

Dat verzoeker in Griekenland zou zijn verstoken gebleven van de medische zorgen blijkt op geen enkele wijze uit het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaarde op zeer algemene wijze dat ze in Griekenland misschien geen ziekenhuizen hebben en de situatie er veel slechter is dan in andere landen (CGVS verhoor, p. 9), doch bleek zich hiervoor gebaseerd te hebben op internet en tv en niet op zijn eigen persoonlijke ervaringen. Gevraagd of hij ook geprobeerd heeft om in Griekenland medische zorgen te bekomen, antwoordde hij ontkennend (CGVS verhoor, p. 9-10), waardoor hij opnieuw geen enkele persoonlijke ervaringen kan laten gelden die erop wijzen dat de Griekse autoriteiten hem geen toegang hebben gegeven tot de nodige medische zorgen. In het verzoekschrift komt hij ook niet verder dan er in algemene bewoordingen op te wijzen dat zijn gezondheidstoestand, zijnde zijn hartproblemen, zich verzetten tegen een terugkeer naar Griekenland, zonder dit *in concreto* aannemelijk te maken. De Raad merkt verder op dat uit de documenten die verzoeker heeft neergelegd in het kader van zijn beschermingsverzoek (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2 “*medische documenten België*” en stuk 3 “*medische documenten Duitsland*”) blijkt dat verzoeker maandelijks last

heeft van een drukkende pijn op de borst ("intermittente thoracale bezwaren en hypertensie"), maar dat er geen tekens van ischemie zijn en hij door medicatie beterschap voelt. De Raad ontwaart uit voormelde attesten aldus geen aandoening die het verzoeker dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen zodat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest. Dat er sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid die er zich tegen verzet toepassing te maken van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet en wordt door verzoeker ook niet verder uiteengezet in zijn verzoekschrift. Hij beperkt zich er immers toe te verwijzen naar "hartproblemen" zonder *in concreto* in te gaan op de motieven die dienaangaande zijn weergegeven in de bestreden beslissing en zonder aan te tonen dat hij zich hierdoor bevindt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Waar verzoeker, naast zijn gezondheidssituatie wijst op het gebrek aan netwerk in Griekenland, merkt de Raad op dat hij geenszins kan hardmaken dat hij, omdat hij het land niet kent en er niemand zou kennen, zal terechtkomen in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al zou de situatie gekenmerkt worden door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a"., overweging 91).

2.4. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker concreet aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

2.5. Waar verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen en hieruit afleidt dat de commissaris-generaal geen toepassing meer kon of mocht maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van diezelfde wet, wijst de Raad er vooreerst op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren in tegenstelling tot wat verzoeker beweert. Er anders over oordelen zou bovendien lijnrecht ingaan tegen de *ratio legis* van voormeld wetsartikel, die eruit bestaat dat de verzoeker om internationale bescherming wordt vermoed geen nood aan zulke bescherming te hebben omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, p.108-109). Een schending van artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.6. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat de commissaris-generaal, door te besluiten dat zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde bepalingen en beginselen blijkt evenmin.

2.8. Verzoeker vraagt in het verzoekschrift nog de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO